

Sygnatura akt XIII GC 3244/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Łódź, dnia 8 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XIII Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Piotr Chańko

Protokolant:sekretarz sądowy Izabela Ćwiklińska

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2019 roku w Łodzi

na rozprawie sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

przeciwko J. K. (1), T. C. (1)

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygnatura akt XIII GC 3244/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 kwietnia 2018 roku, powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wniosła o zapłatę solidarnie od J. K. (1) oraz T. C. (1), prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą (...) spółka cywilna, kwoty 6.584,87 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, a nadto zasądzenie kosztów postępowania. Swoje roszczenie powódka oparła na art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych i w uzasadnieniu pozwu wskazała, że dochodzona kwota stanowi różnicę pomiędzy kwotą 6.751,93 zł stanowiącą koszty odzyskiwania należności w sprawie o sygn. akt XII GC 1376/15, a równowartością zryczałtowanej kwoty 40 euro.

/pozew k. 50-53/

Nakazem zapłaty z dnia 30 maja 2018 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi uwzględnił w całości żądanie pozwu.

/nakaz k. 57/

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 20 lipca 2018 roku pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości. Pozwani podnieśli, że zadłużenie z tytułu kwoty zasądzonej w sprawie o sygn. akt XII GC 1376/15 zostało spłacone w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez kancelarię komorniczą pod numerem Km 602/17.

/sprzeciw k. 86-90/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 lipca 2012 roku powódka zawarła z pozwanymi umowę określającą ramowo zasady i warunki współpracy stron, w szczególności w zakresie sprzedaży przez powódkę na rzecz pozwanych towarów znajdujących się w ofercie powódki.

/umowa k. 26-28/

W dniu 25 września 2013 roku powódka wystawiła na rzecz pozwanych fakturę VAT nr (...) z tytułu sprzedaży przędzy na kwotę 4.735,50 zł. Termin zapłaty ustalono na dzień 8 listopada 2013 roku.

/faktura, k. 29/

W dniu 9 września 2014 roku Sąd Rejonowy w Pabianicach I Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym w sprawie sygn. akt I Nc 2074/14, na podstawie którego J. K. (1) i T. C. (1) mieli zapłacić (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. kwotę 33.841,41 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2014 roku do dnia zapłaty oraz zwrócić koszty postępowania.

/nakaz zapłaty k. 71/

Na podstawie powyższego nakazu wierzyciel wystąpił do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi Jarosława Kluczkowskiego z wnioskiem o wszczęcie postępowania zabezpieczającego i w dniu 31 października 2014 roku pozwani w sprawie Km 11300/14 dokonali wpłaty 38.894,08 zł.

/zawiadomienie k. 74, protokół k. 72, potwierdzenie operacji k. 73/

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XII Wydziału Gospodarczego z dnia 10 października 2016 roku wydanym w sprawie sygn. akt XII GC 1376/15 nakaz zapłaty z dnia 9 września 2014 roku został uchylony w części dotyczącej rozstrzygnięcia o odsetkach i w to miejsce zasądzono solidarnie do pozwanych na rzecz powódki odsetki ustawowe liczone od dnia 4 listopada 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, zaś dalsze roszczenie w zakresie odsetek oddalono. W pozostałej części nakaz został utrzymany w mocy, a ponadto od pozwanych na rzecz powódki została zasądzona kwota 1.360,41 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zabezpieczającego.

/wyrok k. 75/

W dniu 1 lutego 2017 roku powódka zawarła z Kancelarią Prawną (...) Spółka Komandytowa z siedzibą w Ł. umowę zlecenia zastępstwa procesowego. Zgodnie z §1 ust. 1, przedmiotem umowy było prowadzenie sprawy o zapłatę przeciwko J. K. (1) oraz T. C. (1), zaś stosownie do §1 ust. 2 zakres pomocy prawnej obejmował przygotowanie i wysłanie wezwania do zapłaty, a także zastępstwo procesowe przed sądem I i II instancji oraz w postępowaniu zabezpieczającym i egzekucyjnym, które obejmuje: sporządzenie i skierowanie do Sądu pozwu, nadzór nad toczącym się postępowaniem, udział w rozprawach, przygotowywanie pism, replik, zarzutów, wniosków, bądź sprzeciwów etc. Wymaganych dla toczącego się postępowania, jak również nadzór nad postępowaniem egzekucyjnym. Zgodnie zaś z §4 pkt. 1 z tytułu prowadzenia sprawy opisanej w §1 ust. 1, Zleceniodawca miał zapłacić na rzecz Zleceniobiorcy wynagrodzenie prowizyjne: w wysokości 15% od kwoty należności głównej i odsetek, która została zabezpieczona w toku postępowania zabezpieczającego, płatne na podstawie faktury VAT wystawionej przez Zleceniobiorcę w terminie 7 dni od dnia ściągnięcia kwoty od dłużnika, a nadto w wysokości 10% od kwoty należności głównej i odsetek, która zostanie wyegzekwowana od dłużnika z innego źródła niż ze środków dłużnika, zabezpieczonych w toku postępowania zabezpieczającego, płatne na podstawie faktury VAT wystawionej przez Zleceniobiorcę w terminie 7 dni od dnia ściągnięcia kwoty od dłużnika lub bezpośredniej wpłaty dokonanej przez dłużnika na rzecz Zleceniodawcy lub Zleceniobiorcy.

/umowa k. 40-41/

Na podstawie nakazu zapłaty z dnia 09 września 2014 roku oraz wyroku z dnia 10 października 2016 roku na wniosek powódki Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi Jarosław Kluczkowski, a następnie Radomir Szczepanik przeciwko pozwany prowadził postępowanie egzekucyjne pod sygn. akt Km 602/17. Zadłużenie wynikające z tytułów wykonawczych zostało spłacone przez dłużników w całości do dnia 29 września 2017 roku.

/okoliczność bezsporna, pozew k. 4 verte, pismo k. 800/

W dniu 25 kwietnia 2017 roku Kancelaria Prawna (...) Spółka Komandytowa z siedzibą w Ł. wystawiła na rzecz powódki fakturę VAT nr (...), w której w pkt. 5. wskazano „provizja od ściągniętych należności” o wartości brutto 5.321,64 zł, zaś uwagach wpisano: „1-5. spr. P-ko (...), T. C., km 602/17, 82/w/2014 (fv komp)”. W dniu 12 czerwca 2017 roku ten sam sprzedawca wystawił na rzecz powódki fakturę VAT nr (...) z tytułu prowizji od ściągniętych należności na kwotę 252,67 zł brutto wpisując w uwagach: „spr. (...), J. K., T. C., km 602/17”. W dniu 27 lipca 2017 roku sprzedawca wystawił na rzecz powódki fakturę VAT nr (...) z tytułu prowizji od ściągniętych należności na kwoty 286,10 zł brutto oraz 320,03 zł brutto wpisując w uwagach: „1. spr. p-ko J. K., T. C., km 602/17, wpłata z dnia 22.06.2017 r. 2. spr. p-ko J. K., T. C., km 602/17, wpłata z dnia 22.07.2017”. W dniu 28 sierpnia 2017 roku sprzedawca wystawił na rzecz powódki fakturę VAT nr (...) z tytułu prowizji od ściągniętych należności na kwotę 322,19 zł brutto wpisując w uwagach: „spr. p-ko J. K. (1), T. C. (1), km 602/17 – wpłata z dnia 22-08-2017”. W dniu 29 września 2017 roku sprzedawca wystawił na rzecz powódki fakturę VAT nr (...) z tytułu prowizji od ściągniętych należności na kwotę 249,30 zł brutto wpisując w uwagach: „spr. p-ko J. K. (1), T. C. (1), km 602/17 – wpłata z dnia 29-09-2017”.

/faktury, k. 21-25/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu jako bezzasadne.

Podstawą prawną roszczenia objętego pozwem był art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, zaś jako podstawę faktyczną zawieranych transakcji handlowych powód wskazał umowę ramową o współpracy, którą strony zawarły w dniu 12 lipca 2012 roku. Jak wynika z uzasadnienia pozwu, w ramach współpracy powódka miała wystawić na rzecz pozwanych faktury VAT: nr (...), których pozwani mieli nie uregulować w terminie.

W ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę warunkiem niezbędnym dla przyznania kosztów odzyskiwania należności jest powstanie uprawnienia do dochodzenia odsetek za opóźnienie w zapłacie świadczenia pieniężnego. Zatem z uwagi na datę zawarcia umowy, należało rozważyć, czy przedmiotowa ustawa znajdzie zastosowanie.

Ustawa z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych weszła w życie w dniu 28 kwietnia 2013 roku (zgodnie z art. 17 ustawy, wchodziła w życie po upływie 30 dni od jej ogłoszenia, które nastąpiło w dniu 28 marca 2013 roku - Dz.U. z 2013 r. poz. 403.). Jak stanowił art. 15 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych - do transakcji handlowych zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Dlatego do sprzedaży dokonywanych na podstawie faktur wystawionych przed datą wejścia w życie ustawy nie znajdują zatem zastosowania regulacje dotyczące możliwości żądania rekompensaty w wysokości 40 euro lub kwoty przenoszącej tę wysokość, jednakże za opóźnienie w spełnieniu świadczenia z faktur wystawionych przed tą datą wierzycielowi przysługują odsetki za opóźnienie.

Na dowód wystąpienia zdarzenia, konstytuującego prawo wierzyciela do naliczania odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych, a w konsekwencji możliwość dochodzenia zwrotu kosztów odzyskiwania należności powódka załączyła jedynie pierwszą wystawioną na rzecz pozwanych fakturę VAT nr (...) z 25 września 2013 roku na kwotę 4.735,50 zł brutto, której termin miał bezskutecznie upłynąć w dniu 8 listopada 2013 roku. Zatem rozważania Sądu na temat zasadności roszczenia mogą być oparte jedynie w zakresie przedstawionej faktury.

Przed przystąpieniem do dalszych rozważań, należy ponadto wskazać, że w sprawie zastosowanie znajdują przepisy ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015 r. Zgodnie z art. 55 ust. 1 ustawy z 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1830), przepisy tej ustawy nie znajdowały zastosowania do transakcji handlowych zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej. Ustawa z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych weszła w życie w dniu 28 kwietnia 2013 roku (zgodnie z art. 17 ustawy wchodziła w życie

po upływie 30 dni od jej ogłoszenia, które nastąpiło w dniu 28 marca 2013 roku - Dz.U. z 2013 r. poz. 403.). Jak stanowił art. 15 ust.1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych - do transakcji handlowych zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Zgodnie z art. 10 ust.1 ustawy o terminach zapłaty wierzycielowi od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o którym mowa w art. 7 ust.1 lub art. 8 ust.1, bez wezwania, przysługuje od dłużnika z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności równowartość kwoty 40 euro przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne. Stosowanie zaś do ust. 2 w przypadku, gdy koszty odzyskiwania należności poniesione z tytułu opóźnień w zapłacie w transakcji handlowej przekroczą kwotę, o której mowa w ust. 1, wierzycielowi przysługuje zwrot tych kosztów, w tym kosztów postępowania sądowego, pomniejszonych o tę kwotę.

W ocenie Sądu, w brzmieniu obowiązującym w dacie zaistnienia zdarzeń związanych z windykacją należności - cytowany przepis art. 10 ust.2 - znajdujący zastosowanie w niniejszej sprawie - był wadliwie skonstruowany i odwołanie do jego literalnego brzmienia nasuwało poważne wątpliwości interpretacyjne. Po pierwsze, przepis zawiera dwa zaimki „tych kosztów” i „o tę kwotę”, co zamazuje normę zawartą we wskazanym przepisie. Po drugie, przepis choć dotyczy kosztów windykacyjnych - czyli roszczenia odszkodowawczego - z niejasnych względów zawiera wtrącenie o kosztach postępowania sądowego, stanowiących przecież odmienną kategorię niż wspomniane koszty windykacyjne. Po trzecie, natura tych roszczeń jest inna. Koszty windykacyjne powstają poza procesem, a koszty postępowania tylko w postępowaniu sądowym. Koszty windykacyjne mają charakter materialnoprawny i odszkodowawczy, należą ponadto do domeny prawa prywatnego, a koszty postępowania są należnością o charakterze publicznoprawnym. Łączenie odrębnych roszczeń w jednej jednostce redakcyjnej przepisu nie ma zatem logicznego wytłumaczenia. Niemniej, w ocenie Sądu, celem ustawodawcy było podkreślenie, że kwota kosztów windykacyjnych należy się obok kosztów sądowych, ale tylko w zakresie udowodnionej szkody rzeczywistej, o ile szkoda ta przekroczy wysokość 40 euro.

Należy mieć na uwadze, że o ile przepis art. 10 ust.1 przewiduje swoisty ryczałt, stanowiący rekompensatę za koszty odzyskiwania należności określonych w ustawie (jest to kwota stanowiąca równowartość 40 euro), a wierzyciel nie musi wykazywać, że wydatki w takiej właśnie wysokości poniósł, o tyle jeżeli domaga się zwrotu dalszych kosztów na podstawie art. 10 ust.2 cytowanej ustawy, wówczas winien udowodnić fakt ich poniesienia, a także zasadność ich poniesienia. Nie może być tu zupełnej dowolności dla wierzyciela, jeśli chodzi o skalę wydatków poniesionych w celu odzyskania danej należności.

Dla kompletności rozważań wskazać należy, że ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 1830) brzmienie powyższego przepisu zostało zmodyfikowane, w konsekwencji czego w myśl ust.2 tego przepisu oprócz kwoty, o której mowa w ust.1, wierzycielowi przysługuje również zwrot, w uzasadnionej wysokości, poniesionych kosztów odzyskiwania należności przewyższających tę kwotę. Uwypuklić należy, że ustawa obecnie wyraźnie stanowi, że zwrotowi podlegają jedynie **koszty poniesione w uzasadnionej wysokości**, a takie sformułowanie ustawy niewątpliwie nakłada na Sąd obowiązek zbadania z punktu widzenia tego kryterium kwoty poniesionej przez wierzyciela, a której zasądzenia domaga się w procesie.

Pomimo tego, że w niniejszej sprawie zastosowanie ma poprzednia wersja przepisu art. 10 ust.2 to jednak w ocenie Sądu jego wykładnia celowościowa i systemowa musi prowadzić do rezultatu tożsamego do obecnego, jednoznacznie już zwerbalizowanego sensu rozpatrywanego przepisu. Należy uznać, że tak jak przy obecnym brzmieniu art. 10 ust.2, tak samo i przy poprzednim nie istniała dowolność wierzyciela w domaganiu się zwrotu kosztów odzyskiwania należności w zakresie powyżej kwoty 40 euro. Również pod rządami poprzedniej wersji ustawy - mającej zastosowanie w niniejszej sprawie - powinny być to koszty uzasadnione i celowe.

W tym zakresie Sąd konsekwentnie i w wielu kolejnych prawomocnych orzeczeniach podziela stanowisko, jakie przedstawił Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 30 września 2016 roku, sygn. akt XIII Ga 301/16, gdzie

podkreślono, że: „Pod rządami poprzedniej wersji ustawy (...) obowiązywały przecież równocześnie przepisy ogólne kodeksu cywilnego. Rozpatrując kwestię następstw opóźnienia w spłacie należności, zważyć należy choćby na treść art. 471 k.c. statuującego podstawy odpowiedzialności za nienależyte wykonanie lub niewykonanie zobowiązanie. Nieracjonalne byłoby wykraczanie poza granice normalnych następstw nienależytego wykonania zobowiązania i ustalanie kosztów odzyskiwania należności na poziomie wyższym niż uzasadnione. Treści art. 10 ust. 2. nie można zatem rozpatrywać w oderwaniu od ich rzeczywistego i uzasadnionego wymiaru, gdyż bez kontroli w tym zakresie wierzyciel mógłby domagać się **zwrotu kosztów w rażąco niewspółmiernej wysokości**. Takie stanowisko stałoby w sprzeczności m.in. z art. 354 §2 k.c., który statuuje dla wierzyciela obowiązek wykonywania swoich uprawnień zgodnie z treścią zobowiązania, ale także w sposób odpowiadający jego celowi społeczno – gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego i ewentualnie ustalonym zwyczajom”.

Dokonując syntezy powyższych rozważań wskazać należy, że roszczenie z art. 10 ust.2 ustawy podlegało ocenie co do wysokości, bowiem koszty odzyskiwania należności nie mogą być ukształtowane w sposób dowolny i w oderwaniu od charakteru dokonanych czynności windykacyjnych. Zaznaczyć przy tym należy, że arbitralnie ustalone wynagrodzenie z windykatorem nie stanowi podstawy do automatycznego zasądzenia odszkodowania, na które opiewa wystawiona faktura. Jak w każdym roszczeniu odszkodowawczym, tak i dowodząc kosztów windykacji należności należy wykazać związek przyczynowy pomiędzy wysokością wydatków a rzeczywistą koniecznością ich poniesienia. Rolą Sądu jest zatem zobiektywizowanie tych kosztów.

Kierując się wskazaniem zawartymi w przytoczonym rozstrzygnięciu, Sąd dokonał oceny zgłoszonego roszczenia i odmówił mu nadania waloru zasadności. Po pierwsze, powódka w żadnej mierze nie udowodniła by należność zasądzona na podstawie nakazu zapłaty z dnia 9 września 2014 roku oraz wyroku z dnia 10 października 2016 roku pozostawała w jakimkolwiek związku z transakcjami handlowymi, jakie miały zawierać strony na podstawie łączącej je umowy o współpracy z dnia **12 lipca 2012 roku**. Co istotne, sprzed wejścia w życie ustawy o terminach zapłaty na którą powołuje się powód. Po drugie, nawet hipotetycznie przyjmując, że zasądzona i dochodzona w postępowaniu egzekucyjnym kwota pozostawała w związku z transakcją udokumentowaną fakturą VAT nr (...) z 25 września 2013 roku, to kompleksowa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że powódka nie wykazała, by podjęła jakiegokolwiek pozasądowe i pozaegzekucyjne kroki zmierzające do windykacji należności.

Po trzecie, podkreślenia wymaga przy tym fakt, że powódka zawarła umowę zlecenia zastępstwa procesowego w dniu 1 lutego 2017 roku, zatem już po wydaniu powyższych orzeczeń. W tej sytuacji jedyne działania windykacyjne mogły mieć miejsce na etapie przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego. Z lektury postanowień umowy zlecenia zastępstwa procesowego z dnia 1 lutego 2017 roku – którą powódka notabene załączyła do pozwu w niekompletnej formie – wynika, że jedyną formą pozasądowej windykacji miało być „przygotowanie i wysłanie wezwania do zapłaty” (§1 ust. 2 pkt. a umowy). W tej sytuacji, określenie wynagrodzenia na poziomie 10% od kwoty należności głównej i odsetek która zostanie wyegzekwowana od dłużnika z innego źródła niż ze środków dłużnika, zabezpieczonych w toku postępowania zabezpieczającego, płatne na płatne na podstawie faktury VAT wystawionej przez Zleceniobiorcę w terminie 7 dni od dnia ściągnięcia kwoty od dłużnika lub bezpośredniej wpłaty dokonanej przez dłużnika na rzecz Zleceniodawcy lub Zleceniobiorcy, nie może zostać uznane za adekwatne do nakładu pracy windykatora (§4 ust. 1 lit. b).

Po czwarte, nie można również tracić z pola widzenia okoliczność, że strony ustaliły dodatkowo wynagrodzenie na poziomie 15% od kwoty należności głównej i odsetek, która została zabezpieczona w toku postępowania zabezpieczającego, płatne na podstawie faktury VAT wystawionej przez Zleceniobiorcę w terminie 7 dni od dnia ściągnięcia kwoty od dłużnika. Postępowanie zabezpieczające zostało zaś wszczęte przed datą zawarcia umowy zlecenia (§4 ust. 1 lit. a).

Po piąte, powód przedstawiając faktury wystawione z tytułu prowizji od ściągniętych należności, nie wykazał ani daty, ani wysokości, ani okoliczności z których by wynikało, w jaki sposób pozwani dokonali wpłat, od których Zleceniobiorca miałby prawo naliczyć prowizję. Powód złożył jedynie własne faktury prowizyjne, bez wykazania na jakiej podstawie faktycznej je wystawił. Z kolei w świetle dokumentów złożonych przez stronę pozwaną, wynika,

że wszystkie wpłaty były dokonywane w ramach prowadzonego postępowania zabezpieczającego i egzekucyjnego, zatem nie sposób uznać, by naliczona prowizja stanowiła rzeczywisty i uzasadniony wymiar kosztów windykacji. Brak zatem spełnienia niezbędnej przesłanki – zaistnienia związku przyczynowego pomiędzy podjętymi działaniami windykacyjnymi, a zaspokojeniem wierzytelności objętej tymi działaniami. Powód wykazał jedynie, że podjął działania sądowe i egzekucyjne, a nie windykacyjne. Za działania przed sądem strona otrzymała zwrot kosztów sądowych według norm przepisanych (nie złożono zestawienia kosztów i żądanie to w wyższym niż minimalny wymiarze uległo prekluzji w ramach danej instancji), za działania w postępowaniu egzekucyjnym – komornik ustalił koszty zastępstwa prawnego.

W związku z tym, nie sposób uznać, że pozwani byli zobowiązani do zapłaty na rzecz windykatora wynagrodzenia prowizyjnego opisanego w §4 ust. 1 umowy z dnia 1 lutego 2017 roku. Z powyższych względów, powództwo jako bezzasadne - nie zasługiwało na uwzględnienie.

ZARZĄDZENIE

(...)

29 kwietnia 2019 roku.